

IGNASI ABALLÍ

To Show

Demostrar, 2008, digitale druk op gemaroeleerd papier op aluminium, 165 x 120 cm

Manipulaciones, 2002
Vier series van 17, 20, 23 en 29 beelden.
Digitale druk op papier, elk beeld 31 x 22 cm.

Revelacions, 2005, videoprojectie, DVD, 120 min.

Voor zijn eerste solotentoonstelling in België heeft Ignasi Aballí ervoor gekozen om, naast een video, twee belangrijke fotoseries te tonen. De eerste serie, *Manipulaciones* genaamd, bestaat uit 4 sequenties van elk een twintigtal foto's en reproduceert anonieme beelden uit encyclopedies of technische fotografiehandboeken. Deze door de kunstenaar samengebrachte illustraties gaan over praktische raad bedoeld om de leerlingfotograaf te helpen bij het juist uitvoeren van basishandelingen (zoals het reinigen van een objectief, het vervangen van een filmpje, enz...). In deze clichés vindt men geen enkele esthetische waarde, want hun enige rol is het beschrijven van een bevroren actie. Hier neigt men naar de objectieve foto, neutraal, ontdaan van gevoel.

In de serie *Demostrar* put Aballí uit de overvloedige iconografie van onze eeuw. Hij verzamelt (en dit sinds jaren) persknipsels uit grote Spaanse dagbladen. Hij heeft honderden foto's uitgeknipt die personen voorstellen die iets tonen. Dit gaat van de moeder van de martelaar die de foto van haar overleden zoon draagt, een politiemann die een bewijsstuk aan de pers laat zien, betogers die een zaak verdedigen en symbolen meedragen, een winnaar van een sportwedstrijd die zijn trofee omhoogsteekt, De kunstenaar brengt, door honderden documenten uit het publieke domein te verzamelen, het universele weer naar de oppervlakte. Het finale werk, op een formaat van 165 x 120 cm, bestaat uit enkele tientallen gescande foto's die nauwgelet naast elkaar werden geplaatst. Deze toeëigening put uit het reële om er paradoxaal genoeg aan te ontsnappen in die zin dat de clichés uit hun context gelicht werden en deze *decontextualisatie* vaak niet langer toelaat de oorspronkelijke situatie te begrijpen. De betekenis van de foto zit verstopt onder een voor ons onvolledige informatie, aangezien we niet beschikken over legende, datum of enig ander element waarop we kunnen steunen. De foto van een hand die ons een geneesmiddel toont geeft geen enkele aanwijzing met betrekking tot de context. Gaat het om een nieuw geneesmiddel? Wordt het op de markt gebracht? Heeft het geleid tot de dood van iemand? Gaat het om een verboden drug gevonden in de koffer van een topsporter? Deze vragenlijst kan uiteraard eindeloos verlengd worden.

Door het wegnemen van de mogelijkheid ons een heldere verklaring te bieden, dwingt Aballí de toeschouwer ertoe zichzelf vragen te stellen en een betekenis te geven aan een contextloos beeld. Hij stelt voor om enkel het feit van het tonen als onderwerp van de foto te beschouwen, en niet het getoonde voorwerp. Het tonen zelf wordt het onderwerp van zijn werk. Wat de kunstenaar hier interesseert is uiteraard het bieden van een reflectie op de fotografische actie, en op de notie dat steeds meer beelden de betekenis van het beeld doden.

Met kunstenaars zoals Tacita Dean, Peter Friedl en Hans-Peter Feldmann, om er slechts enkele te noemen, ontwikkelt Ignasi Aballí een conceptuele fotografie als volwaardig genre in de hedendaagse kunst.